

Arrest

nr. 183 886 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 juli 1975.

Op 14 november 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 31 oktober 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 30 november 2012 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 11 maart 2013 met nummer 98 608 weigert

de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 9 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 augustus 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Op 18 oktober 2013 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 juni 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 4 juni 2014 zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 17 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 juni 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 28 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.06.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

*D.(...), M.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Liberia*

geboren te P.(...) op 26.07.1975
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.07.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 09.06.2015 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen: (...)

Dat zij dan ook het volgende wenst op te merken:

1. Aangaande de medische toestand van verzoekster

Verzoekster diende haar aanvraag in op 09.06.2015. Daarbij voegde zij een standaard medisch attest opgesteld door dr. D.(...) V.(...), waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose: Graad van ernst van de ziekte: 8/10

De dokter verwijst naar de medische voorgeschiedenis van verzoekster, waaruit blijkt dat verzoekster reeds geruime tijd ziek is.

Dat dit dan ook wijst op de ernst van de aandoening!

Dokter D.(...) V.(...) acht het absoluut noodzakelijk dat de behandeling wordt voortgezet en erkent dat verzoekster levenslang behandeld dient te worden. Bovendien waarschuwt de behandelende geneesheer voor de dreiging van Ebola in Liberia.

De behandelende geneesheer acht het absoluut noodzakelijk dat verzoekster opgevolgd wordt op een adequate manier en levenslang behandeld wordt!

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoekster ernstig ziek is, dat zij een lange periode behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte "kennelijk" niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende: (...)

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekster een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1. Hoe kan een ziekte waarbij het ziektebeeld alleen maar verslechtert, geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Het medisch advies stelt het volgende:

" ...blijkt dat betrokkene een ingreep zou ondergaan hebben ter correctie van een besnijdenis hetgeen hier niet ter zake doet."

Hoe komt de arts-attaché tot deze conclusie?! Uiteraard doet dit ter zake! De arts-attaché dient een zo volledig en correct beeld mogelijk van de medische situatie van verzoekster te bekomen.

Hij kan niet zomaar elementen in het dossier terzijde schuiven! Eens te meer daar men niet motiveert waarom dit niet ter zake zou doen.

Waarom doet dit niet ter zake?! Dat dit deel uitmaakt van de medische geschiedenis van verzoekster en dat verwerende partij hier wel degelijk rekening mee dient te houden!

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om het medisch advies zo beperkend, en zelfs foutief, te interpreteren.

De arts-attaché stelt vervolgens dat het fertiliteitsprobleem niet binnen het kader van de 9ter-wetgeving valt en dat er daarom geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou zijn, indien verzoekster dient terug te keren naar Liberia.

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om geen rekening te houden met het feit dat verzoekster medicatie dient te nemen.

Het medisch attest vermeldt zeer duidelijk dat verzoekster medicatie dient te nemen. Uit het advies van de arts-attaché blijkt echter niet dat de arts-attaché hier rekening mee heeft gehouden. Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Zelfs indien de medicatie beschikbaar zou zijn voor verzoekster, faalt verwerende partij er nog in om grondig te onderzoeken of verzoekster behandeld kan worden in haar land van herkomst.

Het medisch getuigschrift dd. 19.04.2015 vermeldt immers zeer duidelijk dat verzoekster niet behandeld kan worden in Liberia.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden!

Dient men er niet op gewezen te worden het HELE dossier van verzoekster te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen?!

Ook ditmaal tracht men de aanvraag om drogredenen onontvankelijk te kunnen verklaren en stelt men dat de aandoening van verzoekster geen directe bedreiging zou inhouden voor haar leven of fysieke integriteit...

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: "(...)."

De behandelende geneesheren vermelden zeer duidelijk dat verzoekster nood heeft aan adequate zorg. Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer tot een conclusie gekomen is die lijnrecht tegenover deze van de arts-attaché staat. Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoekster wel heeft willen onderzoeken, en de arts-attaché enkel verwijzingen maakt naar een deel van het dossier en zonder enig onderzoek de aandoeningen van verzoekster banaliseert.

Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier en verzoekster, en het medisch dossier, grondig zou onderzocht hebben!

Verzoekster dient levenslang behandeld te worden.

Het feit dat verzoekster niet zal genezen, wijst erop dat de aandoening ernstig is of geeft minstens een indicatie van de graad van de ernst van de ziekte.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest en de verschillende stukken met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten de medische attesten grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig of niet heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte "kennelijk" niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1. Er wordt zelfs niet geoordeeld over de noodzaak van een hematologische dienst!

De term "kennelijk" die verwerende partij hanteert, getuigt bovendien reeds van een gebrekkig onderzoek...

De dokter vermeldt zeer duidelijk dat verzoekster langdurig adequaat behandeld dient te worden. Dat dit betekent dat verzoekster ernstig ziek is en dit dus voor zich spreekt en zeer duidelijk is, desalniettemin weigert men een grondig en individueel onderzoek uit te voeren!

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen.

2. M.b.t. de situatie in het land van herkomst

De aanvraag van verzoekster voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet!

Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest zeer duidelijk blijkt dat verzoekster ernstige aandoeningen heeft.

Nu duidelijk blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn, dient de situatie in het land van herkomst onderzocht te worden om te kunnen beoordelen of verzoekster kan terugkeren. Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen of de juiste medische ondersteuning in Liberia.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 1

Uit het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

De arts – attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit .

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad: “(...).”

Uw Raad heeft zich steeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“(...).”

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

““(...).”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekster werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

De arts-attaché vermeldt zeer duidelijk in het medisch attest dat het leven van verzoekster in gevaar is, indien zij dient terug te keren, onder andere omwille van de ebola-dreiging.

Desondanks weigert verwerende partij met deze uitzonderlijke situatie rekening te houden. Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Gelieve in de bijlage een recente verklaring van www.info-ebola.be terug te willen vinden waarin zeer duidelijk wordt gesteld dat de ebola-epidemie nog steeds heerst in Liberia! Meer nog, er werden eind juni zelfs nieuwe gevallen vastgesteld!

*Het feit dat de arts-attaché desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!
Men tracht zich er gemakkelijk van af te maken door te stellen dat een eventuele onmogelijkheid tot reizen bij een verwijdering onderzocht zal worden.*

Dat dit echter onvoldoende is.

Zelfs indien de aandoeningen van verzoekster niet levensbedreigend zouden zijn, dient DVZ te onderzoeken of verzoekster een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Liberia!

DVZ weigert echter dit te doen, zonder dit te motiveren!

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling, schending van het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

“De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij houdt in een eerste onderdeel voor dat zij een medische voorgeschiedenis heeft en ernstig ziek zou zijn en haar behandelend geneesheer stelt dat het absoluut noodzakelijk is dat zij op een adequate manier en voor een lange periode behandeld wordt, terwijl door de arts-adviseur in zijn advies wordt gesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt: (...)

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de verzoekende partij haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld. In diens advies dd. 09.07.2015 maakt de arts-adviseur uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: “(...)”

De arts-adviseur erkent aldus dat er blijkens de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken een ingreep is gebeurd ter correctie van een besnijdenis. Deze is evenwel achter de rug en geeft dan ook geen aanleiding tot een actuele aandoening.

Verzoekende partij geeft zelf aan dat 'dit deel uitmaakt van de medische geschiedenis van verzoekster' zodat er kan worden besloten dat dit gegeven niet meer actueel is. Dit geldt des te meer omdat de huidige medische toestand essentieel is bij de beoordeling van een aanvraag 9ter.

Verweerder wijst hieromtrent nog op het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: (...)

Dr. D.(...) V.(...) heeft trouwens ook aangegeven in zijn medisch getuigschrift dd. 19.04.2015 dat 'Herstel van besnijdenisletstel kan geen waarborg geven voor haar fertiliteit verbetering'.

Vervolgens wijst verzoekende partij op het feit dat zij medicatie dient in te nemen in het kader van haar fertiliteitsprobleem en de arts-adviseur hiermee aldus rekening diende te houden.

Terwijl de arts-adviseur terecht heeft kunnen vaststellen dat het fertiliteitsprobleem geen item is dat binnen het kader van de 9ter –wetgeving valt. Het betreft geen ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het gegeven dat er in dit kader hormonen en antibacteriële middelen door verzoekende partij worden genomen, doet aan het voormelde geen afbreuk. Een fertiliteitsprobleem kan niet als een aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden aangemerkt.

De arts-adviseur is belast met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

(...)

Het staat de arts-adviseur hierbij vrij om af te wijken van het standpunt dat wordt ingenomen door de behandelende geneesheer van de verzoekende partij. Inderdaad moet worden benadrukt dat het loutere verschil in mening tussen de arts-adviseur en de behandelende geneesheer niet kan volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Terwijl de arts-adviseur in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenmin gehouden is uiteen te zetten om welke reden gebeurlijk wordt afgeweken van het standpunt van de behandelende arts.

Zie in die zin:

"(...)." (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

En ook:

"(...)." (R.v.V. nr. 120 673 van 14 maart 2014; zie ook R.v.V. nr. 124.312 van 21 mei 2014)

Geenszins weerlegt verzoekende partij deze motieven, door louter te poneren dat zij ernstig ziek is. de noodzaak van een hematologische dienst werd overigens geenszins aangehaald in de door verzoekende partij ingediende aanvraag. Deze beschouwingen van verzoekende partij zijn niet dienstig.

Terwijl artikel 9ter Vreemdelingenwet ook geenszins bepaalt dat het aan de arts-adviseur zou toekomen om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. De kritiek van verzoekende partij mist derhalve elke juridische grondslag.

Zie dienomtrent: (...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9ter onontvankelijk diende te worden verklaard.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt

niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (RvS nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen. In een tweede onderdeel bij haar enig middel levert de verzoekende partij nog kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie of ondersteuning in het land van herkomst.

Verzoekende partij haar betoog faalt volkomen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar betoog uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Nu de arts-adviseur vaststelde dat de ingeroepen aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, diende deze vanzelfsprekend niet meer te onderzoeken welke de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland zijn.

Zie ook: (...)

De beschouwingen van de verzoekende partij (met rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) die wederom teruggrijpen naar de verkeerde premisse dat de arts-adviseur enkel onderzocht heeft of er een direct levensbedreigende aandoening is, falen in rechte. Verzoekende partij haar verwijzing naar rechtspraak dienomtrent, is volledig irrelevant in onderhavige zaak, gezien de andersluidende motieven van het advies en de bestreden beslissing.

In casu heeft de arts-adviseur in zijn advies besloten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen in toepassing van artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoekende partij toont geenszins aan dat het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde hierbij conform de relevante rechtsregels, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Tevens werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd.

Terwijl er in de aanvraag overigens geen uitspraak werd gedaan omtrent een eventuele ebola-dreiging. De beschouwingen van verzoekende partij zijn geenszins correct.

Verweerder laat hieromtrent geheel ten overvloede gelden dat er in casu geen sprake is van ernstige en duidelijke redenen nopens het ebolavirus, niet in het minst nu de verzoekende partij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar het risico op besmetting door ebola, zonder aan te tonen dat haar vrees aannemelijk is.

Inderdaad kan enkel vastgesteld worden dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aantoonde dat zij een gegronde, concrete en individuele vrees kan laten gelden voor besmetting door het ebola-virus.

Verweerder benadrukt dat een terugkeer naar het land van herkomst geenszins impliceert dat de verzoekende partij noodzakelijkerwijs besmet zal worden met het ebola-virus.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 7 van het KB van 17.05.2007

tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beschikt.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing worden ook de feitelijke overwegingen weergegeven. Zo stelt de verwerende partij dat het medisch probleem niet kan worden weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen. De verwerende partij verwijst hierbij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer die in een gesloten omslag bij de bestreden beslissing ter kennis is gebracht. Derhalve stelt de verwerende partij dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. Dit verslag maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motivering in het verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust. De ambtenaar-geneesheer bracht op 9 juli 2015 volgend advies uit met betrekking tot de verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.06.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 19.04.2015 en de medische stukken d.d. 20.01.2015 blijkt dat betrokkene een ingreep zou ondergaan hebben ter correctie van een besnijdenis hetgeen hier niet ter zake doet. Er is eveneens sprake van een fertiliteitsprobleem wat evenmin een item is dat binnen het kader van de 9ter- wetgeving valt.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing en de verzoekende partij ook de schending van dit artikel opwerpt. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(..)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of;
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Deze bepaling houdt duidelijk twee verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er

het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 juli 2015 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken in rekening heeft genomen. Op basis van de medische attesten stelt de ambtenaar-geneesheer enerzijds dat de ingreep ter correctie van een besnijdenis reeds uitgevoerd werd, waardoor deze aandoening niet meer *“ter zake doet”*. Anderzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat het fertiliteitsprobleem van de verzoekende partij niet een *“item is dat binnen het kader van de 9ter-wetgeving valt”*.

Aldus blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat deze de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken in rekening heeft genomen en dat zij weergeeft dat de verzoekende partij een ingreep heeft ondergaan ter correctie van een besnijdenis en dat de verzoekende partij een fertiliteitsprobleem heeft. De verzoekende partij betoogt dat er geen afdoende rekening wordt gehouden met de ingreep die zij heeft ondergaan ter correctie van een besnijdenis. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat met de voormelde ingreep geen rekening is gehouden, nu blijkt dat deze uitdrukkelijk wordt vermeld in het advies. Voorts vraagt de verzoekende partij zich af waarom de bovenvermelde ingreep niet ter zake doet. In het advies wordt duidelijk gesteld dat de verzoekende partij deze ingreep heeft ondergaan. Dit wordt geenszins betwist door de verzoekende partij. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij zelf aan dat dit een onderdeel is van haar medische geschiedenis. Daarenboven toont de verzoekende partij niet concreet aan en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer de situatie van de verzoekende partij foutief zou hebben ingeschat, noch dat bepaalde relevante medische aspecten over het hoofd werden gezien.

Uit het betoog blijkt dat de verzoekende partij er zich aan stoort dat de ambtenaar-geneesheer tot zijn conclusies komt zonder haar onderzocht te hebben.

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35*): *“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.”*). Artikel 9ter § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, een bijkomend advies in te winnen van deskundigen of om de vreemdeling te onderzoeken. De keuze om een beroep te doen op een deskundige of de vreemdeling te onderzoeken, behoort evenwel tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies of onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (*Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35*). Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe. De verzoekende partij toont echter op geen enkele wijze aan dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de vele medische stukken die zij heeft voorgelegd, alsnog niet voldoende zou zijn geïnformeerd om tot een gefundeerd advies te kunnen komen. In elk geval komt het de Raad voor dat de medische stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd gedetailleerd en duidelijk zijn en dat zij ook een duidelijk beeld geven van de specifieke problematiek van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verder louter poneert, doch op geen enkele wijze concretiseert, hoe een persoonlijk onderzoek of een advies van een deskundige tot een andere beoordeling van het voorgelegde medische dossier had kunnen leiden. Met een dergelijk algemeen betoog kan de verzoekende partij de concrete motieven in het medische advies dan ook niet weerleggen, terwijl de Raad optreedt als annulatierechter en hij dus niet geplaast is om de aanvraag en de medische stukken opnieuw te evalueren in het licht van de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en zich op dit punt in de plaats te stellen van de ter zake bevoegde ambtenaar-geneesheer.

De Raad benadrukt verder ook dat het gegeven dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

Na lezing van het geheel van de vaststellingen in het advies van de ambtenaar-geneesheer, komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk over te oordelen dat het fertiliteitsprobleem kennelijk geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de graad van ernst van haar aandoening 8/10 bedraagt en dat zij een levenslange behandeling nodig heeft, zoals staat beschreven in het standaard medische getuigschrift van 19 april 2015. Zij betoogt dat haar ziektebeeld steeds verergert en dat hiermee rekening gehouden dient te worden. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt echter dat hij de fertiliteitsproblemen van de verzoekende partij niet weerhoudt als een aandoening of ziekte. Door louter te herhalen wat in het standaard medische getuigschrift van 19 april 2015 staat en zonder een begin van bewijs te stellen dat haar fertiliteitsproblemen verergeren, toont de verzoekende partij niet aan dat haar fertiliteitsprobleem wel weerhouden diende te worden. Het gegeven dat een vreemdeling in België bepaalde medische zorgen kreeg toegediend, impliceert immers niet automatisch dat het om een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaat. Het komt aan de ambtenaar-geneesheer toe om deze inschatting te maken en hij kan, gezien de aard van een ingeroepen medische problematiek en het resultaat van bepaalde behandelingen, oordelen dat een vreemdeling die in het verleden medisch werd bijgestaan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wanneer de ambtenaar-geneesheer, zoals te dezen, tot de vaststelling komt dat een fertiliteitsprobleem geen ziekte is en dat een ingreep reeds uitgevoerd werd, en voormelde gegevens worden niet weerlegd door de verzoekende partij, dan is het geenszins onzorgvuldig of onredelijk om geen onderzoek te voeren naar de mogelijkheden tot het verkrijgen van adequate behandeling in het land van herkomst. Artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet legt een dergelijk onderzoek geenszins op algemene wijze op. De verzoekende partij toont *in casu* niet aan dat de geboden motivering niet deugdelijk zou zijn of zou berusten op een ontoereikend onderzoek van haar aanvraag. Het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat er kennelijk geen aandoening voorligt in de zin van beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is, is constitutief voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Dit advies volstaat dan ook om de bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partij betoogt verder in haar verzoekschrift dat er geen rekening wordt gehouden met de medicijnen die zij moet innemen. De Raad wijst er nogmaals op dat de ambtenaar-geneesheer de fertiliteitsproblemen niet aanvaardt als een aandoening die onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan vallen. De verzoekende partij weerlegt dit advies geenszins. Zij wijst enkel op haar medicijnen, maar gaat eraan voorbij dat indien geen aandoening wordt aanvaard onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de ambtenaar-geneesheer ook geen noodzakelijk behandeling weerhoudt, waardoor hij *in casu* niet moet kijken naar de medicijnen die de verzoekende partij zou moeten innemen. Ten overvloede wijst de Raad er tevens op dat in de medische getuigschriften en attesten niet werd opgenomen welke concrete medicijnen de verzoekende partij moet innemen.

De verzoekende partij wijst er nog op dat er niet wordt geoordeeld over de noodzaak van een hematologische dienst. Zij gaat er opnieuw aan voorbij dat indien geen aandoening wordt aanvaard onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de ambtenaar-geneesheer ook geen noodzakelijke behandeling weerhoudt, waardoor hij *in casu* niet moet kijken naar de zaken die noodzakelijk zijn voor de behandeling. Bovendien is het de Raad volledig onduidelijk waarom de verzoekende partij *in casu*

nood zou hebben aan een hematologische dienst. Dit wordt immers nergens in de medische attesten weerhouden als een essentieel deel van een behandeling.

Waar de verzoekende partij er op wijst dat er geen rekening wordt gehouden met de ebola-epidemie in Liberia, wijst de Raad op het volgende. Voor zover in de medische attesten wordt gesteld dat de verzoekende partij geen behandeling kan krijgen in Liberia door de ebola-epidemie, stelt de Raad vast dat geen ziekte, en bijgevolg ook geen noodzakelijke behandeling wordt weerhouden in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de niet-weerhouden behandeling is dan ook onnodig. Verder wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is, maar een beslissing waarbij de aanvraag van 9 juli 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat in de huidige bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over een terugkeer naar Liberia en de problematiek van ebola. Bovendien wordt in de huidige procedure naast de bestreden beslissing ook geen andere verwijderingsbeslissing aangevochten.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Het middel is, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, ongegrond.

2.1.3.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.1.3.5. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.1.3.6. De verzoekende partij heeft in de hoofding van haar middel ook de schending aangevoerd van artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te

betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het vermelden van bovenstaand artikel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS